

Sollerö skolas miljöuppsatser - vatten

Nadja Andersson, klass 1.

Den här historien handlar om vatten. Det var en varm sommardag i juli och jag och min kompis Liv var ute och badade i Siljan. Helt plötsligt kom en gullig liten delfin. Jag och Liv simmade närmare och närmare. Helt plötsligt såg vi att delfinen satt fast i ett fiskenet. Jag och Liv befriade delfinen och fick rida på den. Vi hade så roligt att vi glömde helt bort att vi skulle äta middag. Liv frågade: Har du roligt. Ja, jag har jätteroligt, hur har du det då Liv. Samma här, sa Liv. Ser du vad som är runt omkring oss Liv. Ja, en massa delfiner. Vad är det med det då. Vi måste ändå simma tillbaka och äta.

Mathilda Danielsson, förskoleklassen

Gubben som gick till stranden.

Det var en gång en gubbe som hette Jocke. Han tyckte om att gå till stranden. En dag när han kom dit stod en gumma på stranden. Hon sa: Gamla sjö! och kastade ett batteri i sjön. Då blev Jocke arg och sa: Man får inte kasta batterier i sjön! Varför, sa gumman. Fiskarna kan äta upp det, då kan vi få det i magen när vi fiskar upp dem och äter dem, sa Jocke. Då gick gumman och Jocke hem tillsammans. Nästa dag så var gubben stolt över sig själv. Den dagen så gick gubben dit igen och tittade när alla lekte på stranden.

Rebecka Markus, klass 2.

Ragnar och tankfartyget.

Det var en gång en fisk som hette Ragnar. Varje morgon brukade Ragnar simma ut i Atlanten och ta sig ett dopp. Men en morgon såg Ragnar att det var fiskar som höll på att dö. Ragnar blev rädd och simmade hem. Morgonen därpå simmade Ragnar dit och tog reda på vad som hade hänt. Ragnar såg ett stort tankfartyg som släppte ut jättemycket olja. Ragnar simmade till fiskpolisen och berättade om allt som hade hänt. Kommissarie Gädda blev orolig. och kallade på blåvalarna. Blåvalarna gav sig ut och skjutsade tankfartyget in i land. Ragnar fick en belöning för att han sa till fiskpolisen. Belöningen var ett stort och fint hus med inredning och bubbelpool. Åren därpå åkte inga tankfartyg där längre.

David Gunnarsson, klass 3.

Vattenhjälten från Norden.

Det var en gång en pojke som hette Bo. Han bodde i Borlänge. En kväll såg han på TV om sådana som inte hade mycket vatten i länderna. Han blev ledsen för han tyckte att alla borde ha rätt till friskt vatten. Bo kom på en sak hur han kunde hjälpa dom. Det hade botten galen vetenskapsman hos Bo's pappa och han hade berättat hur han hade byggt en supermaskin. Nu var han där i hans laboratorium. Han gick dit och hittade maskinen. Bo ställde den på superhjeltevatten. Maskinen började klonka och spraka och så hörde man poof. Dimman bara flög fram i labbet. Bo gick lite omskakad till spegeln och nu hade han blivit en vattenhjärte. Bo undrade vad han hade för krafter. Han hittade ett papper där det stod att om du stampar två gånger med fötterna börjar det regna. Och om han började rufsa sig i håret så kunde han börja flyga. Nu åkte han till alla länder och vattnade alla grönsaksland och alla åkrar fulla med potatis och andra saker. Så vattnade han alla brunnar så att de blev fulla. Och så gjorde han bäckar och floder så alla blev glada för att få friskt vatten och en bra skörd. Och han kom på att alla barn kunde hjälpa till så han skapade UNICEF och nu vill ju nästan alla bli fadder och så slutar den här berättelsen.

Jim Westman, klass 4.

Sjöskummet.

Nu ska jag berätta sagan om Sol. Sol var en fin tjej på 13 år med grönbruna ögon, brunbeige hud, blont lockigt hår och brunröda läppar. Sol bor i det varma Italien. Ancona, en ganska liten och vacker gammal stad. Sol går i en internatskola för utbildning till att bli journalist. Skolan är jättegammal, den har funnits i över 100 år. Där är mitt rum ganska stökigt. Jag har en äldre syster, hon heter Angelica. För länge sen när jag var 3 och Angelica 5, så dog våra föräldrar i en båtolycka, sen fick vår faster ta hand om oss. Hon var så snäll, men hon dog förra året i hjärtstillestånd. Jag saknar henne förfärligt mycket. Sen dess har vi klarat oss själva. Angelica har förbjudit mig att gå ner till havet, men jag gör det ändå. Hon kan ju inte direkt se mig. Hon tänkte gå ner till havet i dag och utforska lite. Det är en ganska lång väg ner till havet från skolan. Pust, stön, äntligen framme. flåsade hon. Till att börja med så plockade hon lite glasbitar och snäckor på stranden.

Så småningom kom hon mot en stor stengrotta. Grottan var väldigt vacker, det var små diamantstenar i den mörka gången hon kom in i. Sol gick sakt och beundrade grottan. Till slut kom hon in i en liten stendunge. -Det här måste vara slutet av grottan, mumlade hon. Egentligen så skulle hon ha gått hem för länge sen, men nu var hon ju inne i stendungen. Det var lavendelblått vatten i en liten damm, där det växte tång och vattenblommor.

Sol tog upp sin mobil och knäppte ett kort. Ja hon måste ju ha kvar minnet efter den här vackra dungen. Efter att hon hade knäppt kortet så började det bubbla ljusblått i vattnet. Det ändrade färg till blågrönt grumligt vatten. Hon kände något konstigt vid fötterna och hon tittade försiktigt ner. Vattnet hade stigit upp till fötterna på henne. Vattnet steg ännu mer. Snart var hon helt under vattnet, förvandlingen började. Det var ett stort blixtsken med guldblommor. Två timmar senare vaknade Sol upp ganska öm i kroppen. Hon kände inte ens av benen längre eller det kändes som om de satt ihop på något sätt. Hon märkte snart att hon inte var ensam. En vacker sjöjungfru satt bredvid henne.

- Var är jag och vem är du? sa Sol.

- Lilja i vattnet, du är i Levantis, sa hon som hette Lilja.

- O, är jag en sjöjungfru, sa Sol.

- Ja, du är en sjöjungfru, du är också min biologiska syster, sa Lilja.

- Är jag din syster, sa Sol.

- Ja, du är också den av dom kungliga "Sjösystrarna". Följ med mig nu. Vi måste hem.

- Vart hem? sa Sol.

- Kom nu, jag berättar sen, sa Lilja.

Mer sa inte flickorna till varandra. Lilja simmade väldigt snabbt mot Sol i de

svängande grottorna.

– Vänta Lilja, sa Sol.

– Okej, sa Lilja. Sol kom ikapp Lilja.

– Nu är vi framme, sa Lilja

– Va? Detta är ju ett slott, sa Sol.

– Ja det är ju klart, vi är ju dom sista sjöjungfrurna som fattas så att ”Sjösyst-rarna” blir tillsammans igen. Hela sjöfolket väntar på att de skulle komma.

Lilja presenterade Sol för de andra systrarna. På slutet av dagen så visade Lilja Sols sovrum.

Sol var den guldiga systemen. De andra systrarna hade också färger. Färgerna visade vad de styrde i riket, så Sol som guld, styr solen. Och Lilja som har silver, styr månen. I Sols rum så var allt guld, ja det var ju hennes färg. Till och med ta- ket var i guld med en stor sol på. Dagen efter var det dags för Sol att bli drottning av guld. Hon blev drottning i en stor guldsal, Lilja i en silversal, Mona i en rosa sal, Delfina i en blå sal. Sol och de andra drottningarna blev mycket bra vänner. De hittade på en massa skoj tillsammans, till exempel när de skulle utforska en grotta, så råkade Mona göra allt rosa.

Åren gick, en kväll så simmade Sol ut själv för att titta till en grotta. När Sol äntligen var framme vid grottan och simmat in i den så upptäckte hon att hon kände igen grottan, men inte från vad. Ja det var många år sen hon var 13 och blev förvandlad till en sjöjungfru i en grotta.

Sol kom in i stendungen igen. Allt var likadant som sist hon var där, enda skillnaden var att det var vatten i hela grottan. Sol hann precis titta på den lilla dammen när vattnet började sjunka. Förvandlingen hände igen, fast den här gången blev hon människa, inte sjöjungfru.

Några timmar senare vaknade hon i grottan. Hon reste sig försiktigt upp och stod och tittade runt lite var hon var. Efter en stund gick hon ut ur grottan. Grot- tan var fulare och inga vackra diamanstenar lyste upp grottgången. Hon vände blicken mot havet.

– Vad har vi gjort med vårt hav, skrek Sol. Vattnet var gråbrunt med fula öl- flaskor flytande. Sol smög sig in i grottan igen. Hon tänkte att hon kunde bli till sjöjungfru igen och be Delfina att fräta bort all smuts från vattnet. Förvandlingen började, den här gången var det inga ljusblixtar utan ett brungrått skimmer. Efter förvandlinge simmade hon till den blåa delen av slottet, det var mycket svårare nu mot förut att simma, ja det var nu ett brunt lager i vattnet. Nu var hon i alla fall framme hos Delfina.

– Delfina, kan du hjälpa mig, sa Sol.

– Vad vill du ha hjälp med, sa Delfina.

– Vattnet, det har blivit förstört, kan du inte fräta bort det hemska skräpet i det, sa Sol.

- Nej Sol, vattnet är inte blått längre. Så jag kan ingenting göra, sa Delfina..
- Nej, det är inte sant, sa Sol.

Åren gick och Sol bad alla hon mötte om att de ska rensa bort alla flaskor och skräp som slängts i havet. En dag så var vattnet blått och vackert igen. Sol levde ett långt och lyckligt liv.

En dag så simmade Sol ut i havet och lade sig och flöt på vågorna. Ni som har hört denna saga, vet då också att man ska låta vattnet vara rent och låta Sol flyta lycklig på havets yta med sin dröm uppfylld.

Jacqueline Hubliz, klass 5.

Den stora resan.

Den store uppfinnaren John Marssterman var en av de främsta uppfinnarna i världen och han var full av hopp om att framtiden skulle bli lika säker som hans. Då när världen behövde honom som mest, försvann han. Han hade bara försvunnit. Men hur försvann han? Jo, han skulle ta semester ett par dagar, men det var någon som hoppade på och tvingade honom att åka åt ett annat håll. Dom stannade vid en liten by. Inne i byn fanns det hus av lera, alla var smala och små men det värsta var att det inte fanns något vatten. Det enda som fanns var en pump tio mil bort. ”Ni tog hit mig för att hjälpa er va? sa John. Mannen nickade lite. John åkte hem igen och pratade med miljörådet. ”Vi godtar ditt erbjudande” sa dom. Alla världens stora forskare kom och hjälpte till. Dom satte en ledning mellan USA och Afrika. Den skulle tranpostera vatten till Afrikas alla städer och byar. Efter den händelsen gav Barack Obama honom ett pris för den bästa forskaren i världen och han blev hedrad som den store John Marssterman.

Pontus Danielsson, klass 6.